

over disse Forretninger skulle kunne bringes frem for Domstolene. Der kan muligvis med Grund gøres den Indvending mod det foreliggende Lovforslag, at det er vanskeligt at gøre sig klart ved nogen simpel Regel, i hvilke Tilfælde Klagen henvises til Øvrigheden, og i hvilke Tilfælde den skal gaa til Domstolene. For nu ikke at fremkalde unødvendige Vanskeligheder og for ikke at gøre nogen Uret, foreslaa vi, at Klagen i alle Tilfælde skal kunne fremsættes for vedkommende Underret, hvorfra den selvfølgelig kan føres videre gennem Appel. Et andet Spørgsmaal er derimod dette, i hvilken Form Sagen skal føres frem for Domstolene, om gennem Kæreform eller gennem en vidtløftigere Form. Det er muligt, at der paa dette Punkt kunde gøres Ændringer, som kunde føre til et mere tilfredsstillende Resultat end Mindretallets Ændringsforslag, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Mindretallet tilraader altsaa, at man holder sig til det foreliggende Lovforslag med de under Nr. 187—233 angivne Ændringer.

P. G. C. Jensen: I Forening med den ærede 2den Landstingsmand for 8de Kreds (Johnsen) har jeg under Nr. 24 stillet et Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 23. Det samme Forslag var i Fjor stillet af afdøde Højesteretssagfører Octavius Hansen sammen med det nævnte ærede Medlem for 8de Kreds, medens jeg ikke var nævnt. Grunden dertil var, at jeg var bortrejst, da denne Del af Lovforslaget var under Behandling i Udvalget, og derfor ikke kunde give min Tilslutning dertil, hvad jeg ellers vilde have gjort. Forslaget angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Dommerfuldmægtige skulle lige som hidtil have Adgang til private Erhverv for Betaling. § 31, 2det Stykke i Lovforslaget lyder saaledes: „Ingen fast Medhjælper for en Dommer maa, saa længe han er i denne Stilling, drive Forretning med Retshjælp, Inkassations“ osv. Det er dette, som den ærede 2den Landstingsmand for 8de Kreds og jeg foreslaa bibeholdt, altsaa ogsaa under den Forudsætning, at alle de hidtilværende Dommerforretninger skulle vedblive at være dette, saaledes at man nu endelig en Gang skulde komme til at slaa en Bom for den private Praksis, som udføres af Dommerfuldmægtige. Dette Spørgsmaal er jo saa ofte debatteret, er i den Grad fortærsket, at jeg ikke tror at kunne sige noget nyt derom, hvorfor jeg vil henholde mig til de Bemærkninger, som

ere gjorte af min ærede Kollega og mig i Betænkningen Tillæg B. Sp. 18. Naar man taler saa meget om den Merudgift for Statskassen, som vil fremkomme derved, at man naturligvis maa give Fuldmægtigene et større Vederlag end nu, naar man afskærer dem fra privat Erhverv, vil jeg navnlig gøre opmærksom paa, at adskillige af mine Kolleger, der ere meget sagkyndige i disse Forhold, have den Anskuelse, at den Merudgift, Statskassen vil faa paa denne Maade, vil den meget rigelig indvinde igen. Det er nemlig, siger man mig, saaledes — ja det ligger jo for Resten ganske i Sagens Natur — at ingen kan kontrollere sig selv; det at ville sætte en Mand til at kontrollere sin egen Livsgerning vil dog være det unaturligste af Verden. Og nu hører det til de Opgaver, som Dommerne have, at paase Overholdelsen af Lovgivningen om Stempelafgift, Tinglæsningsgebyrer, Halvprocentsafgiften osv., og da det er en given Ting, at det er Fuldmægtigene, som saa at sige over alt beskæftige sig med disse Forretninger, og ikke Principalerne selv, saa er det Fuldmægtigene, som sættes til at kontrollere sig selv med Hensyn til alle de Forretninger, som de foretage under denne Del af den frivillige Retspleje. Det er en Uting, det maa dog alle erkende. Fuldmægtigene sidde altsaa og kritisere Sagførernes Beregning af Stempelafgift, Tinglæsningsafgift, Halvprocentsafgift osv., og det er naturligvis med fuld Føje, at de gøre det saa omhyggeligt som muligt og søge at gribe ind, hvor der er noget forkert, hvor Stemplet er beregnet for lavt o. s. v. Men at disse Mænd skulle sidde og kontrollere sig selv — det er naturligvis gennemgaaende meget fortræffelige og meget hæderlige Mænd, men Engle ere de dog virkelig ikke — med samme Omhu og med samme Indgaaen paa alle nøjagtige og detaillerede Undersøgelser, som naar de kontrollere andre, kan man dog ikke forlange, og det kan man slet ikke vente udført. Og det paastaas som sagt, at det skal være Tilfældet, at hvis man vilde indføre en Bestemmelse som denne, at Fuldmægtige ikke maatte have dette Erhverv, og Staten følgende maatte lønne dem højere, end den nu gør, kunde man med stor Sindsro fra Statskassens Side anvende baade 2 og 300,000 Kr. til dette Øjemed, og det vilde dog ikke koste Statskassen en Øre. Dette paastaar man; jeg kan ikke sige andet derom, end at saaledes er det sagt, men ganske umuligt er det jo ikke. Og hvis det var rigtigt, og hvis det